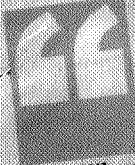

Ode aan de oliebol

Ik ben heel blij met de oliebollentest. Niet omdat ik nu zo in nood zit voor de allerbeste oliebol. Persoonlijk hou ik namelijk wel van een risicotetje. De slechte bollen horen er gewoon bij. Een onderstreping van het ambachtelijke werk. Het hoort een beetje bij het imago van de oliebol dat er gejaagd moet worden op een smaakvol exemplaar. Dat er soms meelballen van de mufste soort met een hartgrondige kreet in een prullenbak belanden. Dat je met zijn allen kunt gruwelen om de hoeveelheid vet die in je servet overblijft. Gewoon. Een oliebol kopen en dan maar afwachten of hij te vreten is.

Die spanning is net zozeer onderdeel van een oliebol als de smaak en zelfs de naam oliebol. Hoewel, steeds vaker wordt de oliebol onder de naam 'krentenbol' verkocht. Schande! Een echte oliebol heeft krenten en is oneindig meer dan gewoon een gefrituurde vette bol. Laten alle mensen die een Airbol willen lekker van onze olieballen afblijven. Dat soort naamswijzigingen begrijp ik gewoon echt niet. Alsof de Nederlandse taal altijd logisch moet zijn. *If only.* Gelukkig is de massa nog niet om en heet de test ook nog steeds de oliebollentest. Ziedaar mijn blijheid verklaard. Het doet me goed dat de beste regiobollen lekker bij ons op het Spuiplein staan.

Wie is er niet mee opgegroeid? Mijn vader bakte ze altijd zelf. Oliebollen, appelflappen, heerlijk. Lekkerder dan alle gekochte exemplaren bij elkaar. Hele volksstammen kwamen erop af, leek het wel. Gelukkig werden ze met gulle hand uitgedeeld. Zelf heb ik me er nog nooit aan gewaagd. Aan het bakken dan. De oliebol. Een traditie van de stevigste soort. Net als muziek zorgt deze Oudhollandse lekkernij voor verbroedering alom. Bij de verschillende olieballenkramen staan ieder jaar hele rijen, zeker op oudejaarsdag. Hele pleinen stromen vol met *last minute*-aanhangers van allerlei achtergronden. Leve de oliebol! Eet smakelijk.

**JESSICA
VAN DER BURG**

